

Arrest

nr. 81 483 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. PAUL loco advocaat S. SAROLEA en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 26 april 1983 te Yntymak (Kazachstan). Op jonge leeftijd ging u met uw ouders in Tsjetsjenië wonen. Op 8 april 2008 huwde u op traditionele wijze met U. S. (...).

Op 26 augustus 2011 vertrok uw man S. (...), die als zelfstandige chauffeur goederen vervoerde, van thuis uit. Sindsdien hebt u niets meer van hem vernomen en weet u niet waar hij zich bevindt.

In de nacht van 30 op 31 augustus 2011 vielen 4 gemaskerde mannen in uniform bij u thuis binnen. U werd door hen vanuit uw slaapkamer naar de woonkamer gesleurd. Toen kwam L. B. (...), hoofd van de speciale eenheid voor terrorismebestrijding, binnen. Hij vroeg u waar uw man zich bevond. Hij

toonde u foto's waarop uw man te zien was samen met gewapende mannen met baarden. L. (...) vertelde u dat uw man de rebellen hielp door hen voedsel en medicijnen te leveren. U zei dat u niet wist waar uw man was. De medewerkers van L. (...) die bij u thuis waren binnengevallen sloegen u met een fles water. Ze dreigden u te vermoorden indien u niet zou zeggen waar uw man was. U verloor het bewustzijn en toen u terug bij bewustzijn kwam gaf L. (...) u het adres van zijn basis. Hij zei dat u naar hem moest komen, wanneer u informatie zou hebben over uw man. Ze doorzochten heel uw huis en namen al uw documenten mee.

De volgende dag vertelde u aan uw schoonvader wat er was gebeurd. Twee of drie weken later vielen vijf gemaskerde mannen in uniformen die door L. (...) werden gestuurd voor een tweede keer bij u thuis binnen. Ze geloofden niet dat u geen informatie had over uw man en bedreigden u met de dood. Ze sloegen u, waarop u wederom het bewustzijn verloor. Ze hebben u ook aangerand en verkracht.

De volgende dag namen uw schoonouders u mee naar hun huis, waar u een week verbleef. Uw schoonvader regelde uw vertrek.

Op 28 september 2011 vertrok u samen met uw schoonvader met de auto naar Oekraïne. In Oekraïne reisde u met een andere personenwagen en een chauffeur verder tot in België, waar u aankwam op 4 oktober 2011 en diezelfde dag uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een slecht leesbare kopie van de eerste twee bladzijden van uw Russisch binnenlands paspoort voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen hebt met de autoriteiten, met name met L. B. (...), hoofd van de speciale eenheid van terrorismebestrijding, omdat hij op zoek was naar uw man, die de rebellen zou hebben geholpen en spoorloos is verdwenen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen begin van bewijs voorleggen van de identiteit van uw man U. S. (...), door wie u problemen kreeg met L. B. (...) en zijn medewerkers, omdat uw man de rebellen had geholpen en spoorloos was verdwenen (CGVS, p. 4-5, 10-12). Evenmin legde u enig begin van bewijs voor van uw traditioneel huwelijk, noch van de identiteit van uw schoonfamilie. U verklaarde weliswaar dat uw man zijn documenten bij jullie verhuizing had meegenomen en dat alle documenten werden meegenomen door L. (...) en zijn medewerkers toen ze in de nacht van 30 op 31 augustus 2011 bij u thuis binnen vielen (CGVS, p. 6, 10-11, 13-14). Het is echter weinig aannemelijk dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot het bestaan en de identiteit van uw man. In dit verband is het evenzeer weinig aannemelijk dat u verklaarde dat u aan uw schoonfamilie niet hebt gevraagd of daar iets van documenten aangaande uw man werd achtergelaten (CGVS, p. 14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag reeds ernstig ondermijnd.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen. Zo hebt u sinds uw aankomst in België weinig moeite gedaan om te achterhalen hoe het nu met uw man gesteld is, of hij terecht is en of hij nog gezocht wordt. U verklaarde enkel naar uw schoonfamilie te hebben gebeld en zei dat hun telefoon uitgeschakeld stond (CGVS, p. 12). U wist evenmin of de medewerkers van L. (...) na het laatste incident, nog bij u thuis zijn langs geweest. U antwoordde dat u toen reeds bij uw schoonouders inwoonde, omdat u bang was thuis te blijven (CGVS, p. 15). Hierdoor wordt zowel de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag als de ernst van uw vrees onderuit gehaald.

Voorts bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat L. (...) en zijn medewerkers in de nacht van 30 op 31 augustus 2011 bij u thuis zijn binnengevallen, en dat diezelfde medewerkers twee of drie weken nadien nogmaals kwamen, waarbij ze u hebben geslagen, aangerand en verkracht (CGVS, p. 10-11). U kon echter niet precies aangeven wanneer ze die tweede keer bij u thuis binnenvielen (CGVS, p. 14). Er kan nochtans worden verwacht dat een dergelijk ingrijpende gebeurtenis (u verklaarde tijdens hun tweede bezoek te zijn aangerand) diep in het geheugen gegrift zou staan. Daarnaast kon u niet duidelijk aangeven of uw man al dan niet officieel gezocht wordt, en wist u ook niet of u al dan niet officieel gezocht wordt of werd (CGVS, p. 12, 15). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Zij tevens opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u nooit wist waar uw man naartoe ging als hij aan het werk was als privéchauffeur en dat u evenmin wist waar hij overnachtte wanneer hij meer dan één dag onderweg was (CGVS, p. 4-5). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Er dient daarnaast op te worden gewezen dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde aangaande uw reisweg uit uw herkomstland naar België. U verklaarde dat u eerst samen met uw schoonvader met de auto naar Oekraïne reisde (CGVS, p. 9). U was onderweg niet in het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort, omdat dit ook werd meegenomen in de nacht van 30 op 31 augustus 2011 door L. (...) en zijn medewerkers (CGVS, p. 8). U wist echter niet of er, omwille van het ontbreken van uw Russisch binnenlands paspoort, problemen waren opgetreden bij het verlaten van de Russische Federatie en uw binnenkomst in Oekraïne. U verklaarde dat uw schoonvader alles had geregeld. Daarnaast verklaarde u tijdens uw doorreis in Oekraïne één dag op een appartement te hebben verbleven. U kon echter niet aangeven in welke stad of dorp u er hebt verbleven. In Oekraïne reisde u met een andere personenwagen en een chauffeur verder tot in België. Uw schoonvader had deze chauffeur voor u geregeld. U kende echter noch de naam, noch de afkomst van deze chauffeur, en verklaarde met hem geen afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg iets mis zou lopen. Voorts wist u niet waar u de EU bent binnengekomen en welke landen u bent gepasseerd van Oekraïne tot uw aankomst in België. U verklaarde dat er bij het verlaten van Oekraïne één grenscontrole was. U kon echter niet aangeven aan welke grens deze controle plaatsvond. Bij deze grenscontrole werden er documenten overhandigd aan een controleur, u zelf werd er niet persoonlijk gecontroleerd. U wist echter hoegenaamd niet welke documenten werden getoond. U wist evenmin of er valse reisdocumenten werden gebruikt. U verklaarde wederom dat uw schoonvader alles had geregeld. Toen u werd gevraagd wat hij dan precies had geregeld, kon u enkel aangeven dat hij uw vervoer had geregeld. U wist ten slotte ook niet hoeveel uw schoonvader voor uw reis had betaald (CGVS, p. 8-10). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kunt vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een personenwagen, zonder persoonlijke paspoortcontrole (CGVS, p. 10), de EU zou zijn binnengekomen. Het is in dit verband ook onwaarschijnlijk dat u niet wist welke documenten er aan de grenscontrole zouden zijn getoond en/of dat u niet zou zijn ingelicht door de chauffeur aangaande de inhoud van deze documenten (CGVS, p. 10).

Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid zijn zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijzen deze vaststellingen er mogelijk ook op dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Al deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid hebben ten slotte ook implicaties voor de aannemelijkheid van de afwezigheid van andere belangwekkende identiteitsbewijzen. Zo slaagde u er niet in uw Russisch binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U legde enkel een kopie voor van de eerste twee bladzijden van uw intern paspoort. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele huwelijksregistratie, of de

uitreiking van een internationaal paspoort, verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder in het gedrang.

U gaf aan dat u sinds hetgeen u overkwam, hoofdpijn heeft, depressief bent en aan geheugenverlies lijdt (CGVS, p. 16). U legde de Belgische asielinstanties echter geen enkel medisch attest voor waaruit zou blijken dat u deze problemen heeft en wanneer deze zouden zijn ontstaan. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, een kopie van de eerste twee bladzijden van uw Russisch binnenlands paspoort, is niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kan wijzigen. Dit document bevat enkel informatie over uw identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij een manifeste appreciatievergissing heeft begaan.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 149 van de Grondwet, merkt de Raad op dat voormeld artikel niet van toepassing is op beslissingen die worden opgenomen in het kader van de vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen juridische handelingen.

2.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Daar waar verzoekende partij de schending opwerpt van "het beginsel van behoorlijk bestuur" wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording "beginsel van behoorlijk bestuur" het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording "het beginsel van behoorlijk bestuur" beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een

middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Nopens het niet bijbrengen van enig begin van bewijs van haar traditioneel huwelijk, de identiteit van haar man en haar schoonfamilie, argumenteert verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor een uitleg heeft gegeven voor het feit dat ze geen documenten kon neerleggen. Verzoekende partij herhaalt dat de mannen van L. tijdens de tweede aanval een aantal documenten hebben meegenomen, waaronder haar paspoort. Zij verloor tijdens deze inval het bewustzijn, waardoor zij niet heeft gezien wat L. en zijn mannen allemaal hadden meegenomen. Deze verklaringen zijn volgens haar plausibel en bevatten geen tegenstrijdigheden. Verzoekende partij benadrukt verder dat het voor haar onmogelijk is om documenten neer te leggen betreffende haar identiteit en haar problemen. Dit is geen teken van kwade trouw maar van overmacht, aldus verzoekende partij. Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat de Proceduregids van UNHCR dient te worden toegepast. In het bijzonder wenst verzoekende partij er de aandacht op te vestigen dat, volgens deze criteria, de bewijslast niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd en dat in sommige gevallen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.2.5.2. De Raad merkt ten eerste op dat, waar verzoekende partij, ter rechtvaardiging van de vaststelling dat zij omtrent cruciale elementen van haar asielrelaas geen bewijsstukken neerlegt, de uitleg herhaalt die zij eerder op het Commissariaat-generaal heeft gegeven, met name dat alles tijdens de tweede inval in haar huis werd meegenomen, het louter herhalen van het eerder opgeworpen excuus, dat door verwerende partij niet aanvaard werd, niet van aard is om aangaand motief in de bestreden beslissing te weerleggen. Dat in deze verklaringen geen duidelijke tegenstrijdigheden kunnen worden ontwaard, doet *in casu* niet ter zake.

Verder herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of

overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers legt verzoekende partij niet het minste bewijs neer betreffende het bestaan van en de identiteit van haar echtgenoot, de identiteit van haar schoonfamilie of haar huwelijk – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partij toont *in casu* niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze cruciale documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen. Dat verzoekende partij in de onmogelijkheid zou verkeren om stukken te bekomen, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard. Immers, wanneer haar tijdens het gehoor wordt gevraagd of haar schoonouders enig begin van bewijs in hun bezit hebben over de identiteit van haar man, antwoordt verzoekende partij dat zij nooit heeft gevraagd of er iets werd achtergelaten (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 12 december 2011, p.13-14). In dit verband merkt de Raad tevens op dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekende partij, teneinde haar eigen identiteit te staven, enkel een kopie van de eerste twee bladzijden van haar intern paspoort neerlegt. Verwerende partij merkt desbetreffend in haar beslissing op dat hierdoor het vermoeden ontstaat dat verzoekende partij haar Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele huwelijksregistratie, of de uitreiking van een internationaal paspoort – waarvan zij verklaart er nooit één te hebben gehad – verborgen te houden. Deze vaststelling in acht genomen, acht de Raad het niet overtuigend dat verzoekende partij, wegens overmacht, niet het minste bewijs kan bijbrengen in verband met haar asielrelaas.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad haar er nogmaals op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn. Aldus mogen de verklaringen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en mogen er zich in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voordoen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. De Raad stelt vast dat dit *in casu* niet het geval is. Zo blijkt uit de onaannemelijke vaagheden/onwetendheden met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van het asielrelaas, het manifeste gebrek aan interesse in het verdere verloop van de problemen, de om verschillende redenen als ongeloofwaardig bestempelde verklaringen in verband met de reisweg en het daaraan gekoppelde vermoeden dat verzoekende partij zowel haar Russisch internationaal paspoort als haar Russisch binnenlands paspoort bewust verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties, dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Het voordeel van de twijfel kan haar dan uiteraard ook niet worden toegekend.

2.2.6.1. In verband met het vastgestelde gebrek aan interesse omtrent de stand van zaken in haar land, betoogt verzoekende partij dat zij nog contact heeft gehad met haar schoonfamilie na haar vertrek uit Tsjetsjenië, maar dat echter een einde werd gesteld aan deze contacten nadat de telefoonlijn van haar schoonouders onderbroken werd. Verzoekende partij verklaart dat zij sindsdien nog heeft getracht om contact op te nemen, echter zonder succes. Het is voor haar dan ook onmogelijk om nog verdere informatie te bekomen vanuit Tsjetsjenië, nu haar schoonfamilie haar enige contactpersonen waren. Deze uitleg is geloofwaardig en haar verklaringen hieromtrent zijn niet tegenstrijdig, benadrukt verzoekende partij. De door verwerende partij gedane vaststelling is volgens haar niet van die aard om haar asielrelaas te ondermijnen.

2.2.6.2. De Raad merkt echter op dat van een asielzoeker in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van de actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. De uitleg dat verzoekende partij verschillende malen heeft getracht om contact op te nemen met haar schoonouders, echter zonder succes, kan door de Raad niet worden aangenomen. Verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor dat zij naar haar schoonouders had gebeld, maar dat hun telefoon uitstond (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 12 december 2011, p.12). Uit deze verklaring blijkt niet dat zij ernstige en veelvuldige pogingen heeft ondernomen om meer – voor haar zeer belangrijke – informatie te bekomen. Verzoekende partij verklaart weliswaar in het verzoekschrift dat zij achteraf nog heeft geprobeerd om haar schoonouders telefonisch te bereiken, doch dat dit niet gelukt is. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partij toch wel kan worden verwacht dat zij meer moeite aan de dag legt om enige informatie te bekomen over het lot van haar ontvoerde echtgenoot. Immers, informatie kan ook op andere dan telefonische wijze worden bekomen. Echter, verzoekende partij lijkt haar pogingen om haar schoonfamilie te contacteren

meteen te hebben opgegeven nadat zij vaststelde dat hun telefoon was uitgeschakeld, wat op zich ook al een twijfelachtige verklaring is, aangezien uit haar relaas blijkt dat haar schoonouders zich zeer om haar hebben bekommerd – zo heeft haar schoonvader haar vertrek geregeld. Verder wijst de Raad erop dat onderhavige informatie niet noodzakelijk dient te worden bekomen via familie, doch ook via derden kan worden verzameld, bijvoorbeeld middels een advocaat. De door verzoekende partij aangebrachte argumentatie kan dan ook geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing vermelde vaststelling dat er in hoofde van verzoekende partij een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere verloop van haar problemen kan worden ontwaard. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, hypothekeert dergelijke vaststelling wel degelijk het geloofwaardige karakter van haar verklaringen.

2.2.7.1. Met betrekking tot de vage verklaringen omtrent de tweede inval, bevestigt verzoekende partij dat zij zich inderdaad niet meer kan herinneren op welk moment van de dag L. en zijn mannen voor de tweede keer bij haar zijn binnengevallen. Zij wenst op te merken dat zij tijdens deze inval zwaar werd geslagen en dat zij verkracht werd. Het feit dat zij getraumatiseerd was kan verklaren waarom zij zich over sommige elementen niets kan herinneren. Ter vergoelijking haalt verzoekende partij nog aan dat zij de inval echter wel gedetailleerd heeft kunnen uitleggen. Zij is de mening toegedaan dat de vaagheden over het tijdstip van de inval niet van die aard is om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te ondermijnen.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, verzoekende partij wel kon vertellen op welk moment van de dag L. en zijn mannen binnenvielen, maar dat zij niet exact kon vertellen op welke dag dat was.

Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat, met betrekking tot de vervolgingsfeiten, van een asielzoeker mag worden verwacht dat die belangrijke gebeurtenissen in de tijd kan situeren, gezien kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in diens geheugen gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Het is derhalve niet aannemelijk dat verzoekende partij de gebeurtenis die de rechtstreekse aanleiding vormde voor haar vlucht uit haar land van herkomst, niet accurater in de tijd kan situeren. Immers, zij weet enkel te zeggen dat de inval twee à drie weken na de eerste inval had plaatsgevonden. Verzoekende partij tracht haar onwetendheid goed te praten door te verwijzen naar haar getraumatiseerde toestand ten gevolge van de gewelddadige en vernederende behandeling die zij heeft ondergaan tijdens deze tweede inval en door op te werpen dat zij voor het overige wel een gedetailleerde beschrijving van de gebeurtenis in kwestie kon verschaffen. De Raad stelt vast dat het inderdaad zo is dat verzoekende partij, wanneer zij deze tweede inval beschrijft, behoorlijk gedetailleerde verklaringen aflegt. Zo wist zij bijvoorbeeld wel nog dat de mannen vroeg op de ochtend binnenvielen en wat zij op dat moment aan het doen was. Eveneens kon verzoekende partij zonder enige aarzeling vertellen dat de inval tot tien uur 's ochtends heeft geduurd. Zij kon zich zelfs nog herinneren dat de mannen hetzelfde uniform droegen als de vorige keer (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 12 december 2011, p.14). Het gegeven dat verzoekende partij – ondanks haar getraumatiseerde toestand – zich al deze details wel kan herinneren, valt volgens de Raad niet te rijmen met de vaststelling dat verzoekende partij zich niet eens bij benadering kan herinneren op welke dag haar vervolgers voor de tweede maal zijn binnengevallen. Deze ongerijmdheid valt des te meer op, nu verzoekende partij heeft verklaard dat zij eerder al een inval had meegemaakt, tijdens dewelke zij zeer hardhandig werd aangepakt. Van verzoekende partij, die verklaart op 30/31 augustus een traumatiserende gebeurtenis te hebben meegemaakt, kan verwacht worden dat zij vanaf dit moment uiterst op haar hoede was, omdat het waarschijnlijk was dat men haar nog een keer zou komen opzoeken indien zij hen geen informatie kon verschaffen over haar echtgenoot. Dat verzoekende partij dan niet eens exact meer weet hoeveel tijd er sinds de eerste inval is verstreken, komt niet geloofwaardig over. De Raad stelt vast dat zij geen argumenten aanbrengt die de in haar hoofde vastgestelde onwetendheid – die betrekking heeft op de gebeurtenis die rechtstreeks tot haar vlucht heeft geleid – kan rechtvaardigen. Deze onwetendheid is wel degelijk van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas, gezien die betrekking heeft op de kern van haar asielrelaas en aangezien verzoekende partij geen begin van bewijs kan neerleggen om haar verklaringen te staven, waardoor zij enkel het voordeel van de twijfel zou kunnen verkrijgen indien er geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is.

2.2.8.1. Met betrekking tot onwetendheden in verband met de activiteiten van haar echtgenoot, merkt verzoekende partij op dat zij inderdaad nooit vragen heeft gesteld aan haar echtgenoot over zijn activiteiten en hij heeft haar er ook nooit van op de hoogte gebracht. Dit is volgens haar te wijten aan de

positie van vrouwen in de Tsjetsjeense samenleving. Zij legt uit dat Tsjetsjeense vrouwen meestal niet betrokken zijn bij de activiteiten van hun echtgenoot, zeker wanneer het gaat om “illegale” activiteiten. Hoe minder vrouwen op de hoogte zijn van deze illegale activiteiten, hoe minder informatie zij kunnen doorgeven in het geval van ondervraging.

2.2.8.2. Waar de Raad nog kan aannemen dat verzoekende partij niet op de hoogte is van de illegale activiteiten van haar echtgenoot, acht de Raad het niet plausibel dat zij niet kan antwoorden op een aantal zeer evidente vragen zoals waar hij naartoe ging als hij aan het werk was als privéchauffeur of waar hij sliep als hij meerdere dagen onderweg was. Van verzoekende partij die stelt te vrezen voor haar leven omwille van de activiteiten van haar man, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij over de beroepsactiviteiten van haar man coherente en duidelijke verklaringen aflegt. De door verzoekende partij aangehaalde maatschappelijke ongelijkheid kan deze onwetendheden niet goedpraten. Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De onwetendheid in hoofde van verzoekende partij dient onder meer te worden samen gelezen met de vaststelling dat zij sinds haar aankomst in België bijzonder weinig moeite heeft gedaan om te achterhalen hoe het met haar echtgenoot gesteld is. Het manifeste gebrek aan interesse in het lot van haar echtgenoot, gecombineerd met de vaststelling dat zij bijzonder weinig afwist van zijn – dagdagelijkse – activiteiten, zorgt voor een ernstige ondermijning van haar asielrelaas.

2.2.9.1. Inzake de onwetendheden omtrent de afgelegde reisweg en de daarbij gebruikte documenten, benadrukt verzoekende partij dat zij tijdens het gehoor heeft uitgelegd dat zij na de tweede inval bij haar thuis verloren en getraumatiseerd was en dat haar schoonvader alles voor haar vlucht heeft geregeld. Ook vraagt verzoekende partij rekening te houden met de situatie van vrouwen in de Tsjetsjeense samenleving, die maakt dat zij zich weinig bezig houden met de “administratieve” problemen.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij het excuus dat haar schoonvader alles had geregeld, reeds heeft aangehaald tijdens haar gehoor. De Raad wijst erop dat het herhalen van hetzelfde – reeds door verwerende partij beoordeelde – excuus niet van die aard is om afbreuk te doen aan de motivering in kwestie. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen.

De opmerking van verzoekende partij dat rekening dient te worden met de inferieure positie van vrouwen in Tsjetsjenië, die ervoor zorgt dat zij zich weinig bezig houden met “administratieve” problemen, kan, naar het oordeel van de Raad, niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de vaststellingen dat zij geheel onwetend is over de afgelegde reisweg, zij zich niet heeft voorbereid voor deze precaire onderneming en dat er weinig geloof kan worden gehecht aan haar verklaring dat zij zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen, nu het quasi onmogelijk is om de EU of de Schengenzone te betreden zonder persoonlijk te worden gecontroleerd.

De Raad wijst erop dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging haar land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert is omdat zij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de voor deze reis gebruikte documenten. In het licht van deze zeer scherpe controles is het onaannemelijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klant niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie. Het statuut van de vrouw en het gegeven dat haar schoonvader deze reis zou hebben geregeld doen geen afbreuk aan de noodzaak in kennis te zijn van voormelde informatie teneinde het welslagen van deze risicovolle onderneming te bevorderen.

2.2.10.1. Verzoekende partij zet nogmaals in een notendop haar asielproblematiek uiteen en stelt vervolgens dat de commissaris-generaal zelf in zijn beslissing toegeeft dat in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen, die divers zijn van aard. Zij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze toestand eveneens erkent, waarna zij citeert uit een arrest van de Raad d.d. 12 maart 2009. Verzoekende partij besluit dat, rekening gehouden met de huidige situatie in Tsjetsjenië en met de vermoedelijke band van haar echtgenoot met de rebellen, zij wel degelijk een gegronde vrees koestert om in geval van terugkeer te worden vervolgd. Zij voldoet dus wel aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, aldus verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad merkt op dat bovenstaand argument berust op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Immers, verwerende partij erkent inderdaad dat er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van de mensenrechtenschendingen. Evenwel voegt de

commissaris-generaal hieraan toe dat de schendingen een gericht karakter hebben en dat hiervoor in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming is hiervoor noodzakelijk, zo besluit verwerende partij. Uit deze individuele beoordeling blijkt echter dat – om verschillende redenen – geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoekende partij. De loutere bewering dat zij wel degelijk een gegronde vrees koestert om in geval van terugkeer te worden vervolgd, volstaat niet om afbreuk te doen aan deze conclusie.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat een verwijzing naar een arrest van de Raad evenmin afdoende is in haar verweer aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar verzoekende partij in gebreke is gebleven.

2.2.11. Op basis van het voorgaande, kan worden besloten dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In dit verband betoogt verzoekende partij dat er in Tsjetsjenië wel degelijk sprake is van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat wanneer een gewapend conflict overheerst heeft in een land, de loutere ondertekening van een staakt-het-vuren niet volstaat om vast te stellen dat het conflict een einde heeft genomen. Het einde van een conflict veronderstelt een vreedzame regeling en veronderstelt ten minste dat wordt vastgesteld dat de oorlogvoerenden tastbare en ondubbelzinnige tekenen van ontwapening geven, die een duurzaam vredeherstel met zich meebrengen. Verzoekende partij argumenteert dat de internationale verslagen betreffende de toestand in Tsjetsjenië niet toelaten te concluderen dat er sprake is van een duurzaam vredeherstel. De schendingen van de mensenrechten zijn er zeer talrijk, zowel vanwege de rebellengroepen als vanwege het Russisch leger en de milities van het Russisch leger. Om haar argumentatie kracht bij te zetten, geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift enkele samenvattingen van internationale mensenrechtenrapporten – waarvan sommige als bijlage aan het verzoekschrift zijn toegevoegd – over de mensenrechten/veiligheidssituatie in de Kaukasus. Verzoekende partij wenst in essentie aan te kaarten dat de toestand van de personen die bestempeld worden als “*tegenstanders*” niet lijkt te verbeteren, en dat de algemene veiligheidstoestand in de hele Noord-Kaukasus, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal oordeelt, verslechterd is. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift ook nog een korte theoretische uiteenzetting om aan te duiden dat kandidaat-vluchtelingen het risico op ernstige schade niet dienen te individualiseren.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene mensenrechten/veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus in het algemeen en in Tsjetsjenië in het bijzonder, niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 13, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de

incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij niet weerlegd door de verwijzing naar de verschillende internationale rapporten, die in hoofdzaak de problematische toestand inzake de mensenrechten uiteenzetten. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT